

Kl. 10.35

Så et par bemærkninger til enkelte af de konkrete forslag. Nogle har kritiseret – og det har også allerede været inde i debatten i dag – det forbud, der nu kommer, mod at tage tv-billeder eller fotos af personer, som er sigtet, tiltalt eller er vidner, og som er på vej til eller fra retsbygningen i forbindelsen med en straffesag.

Jeg synes, forbuddet er rimeligt. Det er jo alene en forlængelse af det forbud, der allerede er i dag, imod at tage billeder af de samme personer, når de først er inde i retsbygningen.

Formålet er at beskytte personer, som er pålagt at møde op i retten, mod den ofte ganske ubehagelige situation, det er at blive fotograferet i en så belastende situation.

Jeg tror i virkeligheden, at vi alle sammen på vores indre tv-skærm kan huske billeder, hvor forskellige mennesker løber spidsrod mellem kamerahold og fotografer og forsøger at gemme sig under en jakke, et tæppe eller lignende.

Misforstå mig ikke. Mennesker, der har begået kriminalitet, skal straffes, og straffen skal være konsekvent; det er et konservativt synspunkt. Men ligesom vi for mange år siden i Danmark har afskaffet gabestokken og det at løbe spidsrod mellem menneskemængdens stokkeslag, så er det jo rimeligt, at borgere, hvad enten det nu er vidner, sigtede eller gerningsmænd, slipper for denne krænkende oplevelse. De, der virkelig er skyldige, får jo deres straf af dommeren.

Til slut en stor tak, fordi der nu er kommet en § 41 d, der betyder, at den, som har været udsat for tyveri, vold, røveri eller tilsvarende, nu kan forlange at blive gjort bekendt med dokumenter, der vedrører hans eller hendes sag. Det ved jeg har ganske stor betydning for ofret og for ofrets pårørende i mange sager.

Sammenfattende er der altså tilslutning til lovforslaget, som jeg er helt sikker på vi vil gennemgå i en omfattende og også engageret debat i Retsudvalget og andre steder – dette, fordi nogle af paragrafferne afspejler en indbyrdes afvejning mellem en total offentlighed og åbenhed og så argumenter, der trækker den modsatte vej.

Jeg ser frem til denne debat. Jeg vil lytte med åbent sind til de argumenter, der måtte blive fremført.

Margrete Auken (SF):

Jeg nævnte lige før Vietnam, og jeg skal da gerne medgive, at så sent som under vores ophold i Vietnam troede jeg faktisk – det er længe siden,

jeg har beskæftiget mig med det her – at det var en selvfølge, at man kunne få fat i domme i Danmark, det troede jeg faktisk. Fordi det er så selvfølgelig, at man skal kunne det, sad jeg dér – og de kolleger, der var med, kan huske det – og harpede løs på de der arme vietnamesere, fordi de endnu var på sådan et ulandsniveau med hensyn til retssikkerhed, at man ikke kunne få adgang til domme.

Så har det jo været en underlig oplevelse virkelig at fordybe sig i vores system og blive klar over, hvor besværligt det har været at få adgang til domme, sådan at vi kan få en ordentlig fornemmelse af, hvordan retssystemet fungerer i vores land, når en retssag er færdig.

På den baggrund og som følge af en række andre ting, der også er blevet sagt af de forrige ordførere, må vi sige, at vi vil gå lidt mere stille med det end anden gang – ikke med idealerne, men med skinhelligheden, når det ser så utrolig blakket ud hos os selv. Det gør jo så også, at når man så først er blevet klar over det, er det jo umuligt at sige, at man ikke vil støtte det her. Jeg var ikke klar over, at tilstandene var så ringe, at det var så slemt, som jeg blev klar over ved at komme lidt mere ind i systemet. Så lad os skynde os med det.

Jeg er også godt tilfreds med i forlængelse af den debat, som jeg før havde med fru Birthe Rønn Hornbech, at man vil gøre meget for at gøre det yderligere nemt ud fra det overordnede princip, at offentlighed om vores retsplejesystem er en helt afgørende del af, at et demokratisk samfund kan fungere godt. Det står der jo allerede i den oprindelige grundlov. Det har stået hele vejen igennem, og vi er åbenbart bagud med at leve op til det.

Når det så er sagt, altså en støtte til forslaget, så synes jeg, at der er kommet meget relevant kritik frem af en række af de begrænsninger, der stadig væk er i det.

Jeg vil nævne et enkelt punkt, som ikke står i høringssvarene, så vidt jeg har kunnet se, og det er, at jeg stadig væk ikke synes, at vi har gjort nok for, at sigtede under selve retssagen kan få nok at vide. Jeg synes, der er for meget råddenskab i vores system efterhånden, hvor forsvareren ikke må fortælle sigtede, hvad man har adgang til. Nu letter vi på det, hvis ikke der er en forsvarer, i meget, meget milde sager.

Kl. 10.40

Men der er altså noget dybt betænkeligt ved, at den sigtede ikke kan kende sin sag ordentligt, for slet ikke at snakke om de sager, hvor ikke en-